

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Bruse v právní věci **žalobkyně: K. T.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupené JUDr. Blankou Chmelenskou, advokátkou, se sídlem Na Příkopech 902, Chomutov, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2218/12-1500-505332,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2218/12-1500-505332, **se pro nezákonnost zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11.712 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím své zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „původní žalovaný“) ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2218/12-1500-505332, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzen platební výměr Finančního úřadu v Kadani (dále jen „správce daně“) ze dne 17. 8. 2011, č. j. 82333/11/183921507370. Tímto platebním výměrem správce daně podle § 264 odst. 14 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a podle § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění

účinném do 31. 12. 2006 (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), sdělil žalobkyni předpis penále v celkové výši 23.029 Kč za prodlení úhrady daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2004. Penále bylo předepsáno za prodlení trvající od 4. 1. 2005 do zaplacení daně dne 15. 7. 2011.

Na tomto místě soud podotýká, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 5 a § 7 písm. a) a § 20 odst. 2 zákona o finanční správě od 1. 1. 2013 přešla působnost z Finančního ředitelství v Ústí nad Labem na Odvolací finanční ředitelství, které se tak bez dalšího stalo žalovaným.

V žalobě žalobkyně předdeslala, že dne 15. 7. 2011 uhradila za svého právního předchůdce Ing. M. T., který zemřel dne 4. 4. 2004, daňovou povinnost, ze které jí bylo vyměřeno daňové penále. Usnesení Okresního soudu v Chomutově o projednání dědictví po Ing. M. T. nabylo právní moci dne 23. 6. 2010. Daňovou povinnost žalobkyně uhradila, ačkoliv bylo dědictví předlužené. Namítala, že daňové penále za prodlení s úhradou daňové povinnosti jí bylo vyměřeno neoprávněně, protože v § 40 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků je stanovena pouze povinnost podat daňové přiznání za zemřelého, nikoliv povinnost ihned uhradit i daň. Povinnost uhradit daň ve lhůtě k podání daňového přiznání byla zákonem uložena až od 1. 1. 2011 (§ 239 daňového řádu), žalobkyně proto nemůže být postihována za období, kdy tato povinnost nebyla.

Žalobkyně poukázala na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 7 Ca 10/2004, podle kterého povinnost dědice uhradit státu daň vzniklou před smrtí fyzické osoby nastává až po právní moci rozhodnutí soudu o vypořádání dědictví. Prodlení tedy podle žalobkyně netrvalo tolik dnů, kolik uvedl finanční úřad. Žalobkyně vyslovila názor, že v prodlení mohla být nejdříve po uplynutí šesti měsíců od právní moci usnesení o dědictví, tj. od 24. 12. 2010, ale nejdříve od data účinnosti daňového řádu.

Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Původní žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že dědictví se nabývá smrtí zůstavitele a usnesení soudu, který soud potvrdí nabytí dědictví, má deklaratorní charakter se zpětnými účinky k okamžiku smrti zůstavitele. Podle § 57 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků přecházela daňová povinnost vzniklá před smrtí fyzické osoby na dědice; na žalobkyni přešla daňová povinnost dnem 4. 4. 2004. Dědic vstupuje do zůstavitelových práv a povinností v plné šíři, i s případným nabíhajícím penále. Podle § 40 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků je právní nástupce zemřelého povinen podat za zemřelého daňové přiznání do šesti měsíců od jeho úmrtí; podle odstavce 1 musí ve stejné lhůtě zaplatit daň. Podle původního žalovaného proto není důvodná námitka žalobkyně, že povinnost uhradit daň ve lhůtě k podání daňového přiznání byla zakotvena až daňovým řádem. K odkazu na rozsudek Městského soudu v Praze původní žalovaný poznamenal, že soud současně vyslovil názor, že je povinností dědice hradit penále z neuhrazené daňové povinnosti zůstavitele. Původní žalovaný uzavřel, že žalobkyně nebyla nijak zkrácena na svých právech, napadené rozhodnutí je zákonné a přezkoumatelné.

Žalobkyně v replice k vyjádření vyslovila, že dědictví se sice nabývá smrtí zůstavitele, avšak stát do toho ingeruje tím, že dědictví musí být projednáno soudem. Zopakovala, že povinnost dědice uhradit státu daň vzniklou před smrtí fyzické osoby nastává až po právní moci rozhodnutí soudu o vypořádání dědictví. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně je v platebním výměru vedena jako zmocněnec ustanovený správcem daně, žalobkyně navrhl, aby soud posoudil, zda se nejedná o nicotná rozhodnutí, protože žalobkyně nemohla být zástupcem osoby, která zemřela.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobkyně i původní žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí původního žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je nezákonné. Nepřisvědčil však všem žalobním námitkám.

Soud se především zabýval otázkou možné nicotnosti napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího platebního výměru. Žalobkyně sice tuto námitku uplatnila až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, nicméně soud je podle § 76 odst. 2 s. ř. s. povinen vyslovit případnou nicotnost rozhodnutí i bez návrhu, a proto ji musí také bez návrhu zkoumat. Platební výměr, ani napadené rozhodnutí však podle názoru soudu nicotné nejsou. Oba správní akty vydaly správní orgány v mezích své pravomoci a příslušnosti, v přiměřené formě a tyto akty netrpí ani jinými natolik intenzivními vadami, pro které by je nebylo možné považovat za rozhodnutí. Žalobkyně je v platebním výměru řádně označena jako daňový subjekt, nikoliv jako zástupce (zmocněnec) zemřelého daňového subjektu, nebyl proto shledán ani důvod nicotnosti spočívající v uložení povinnosti zemřelému subjektu. Na tuto skutečnost nemá žádný vliv ani doplňující údaj uvedený v závorce, označující žalobkyni za zmocněnce ustanoveného správcem daně.

K poznámce žalobkyně, že daň z příjmů za zemřelého Ing. M. T. za zdaňovací období od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2004 ve výši 39.245 Kč uhradila, ačkoliv dědictví bylo předlužené, soud podotýká, že podle § 470 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „o. z.“), „[d]ědic odpovídá do výše ceny nabytého dědictví za přiměřené náklady spojené s pohřbem zůstavitele a za zůstavitelovy dluhy, které na něj přešly

zůstavitelovou smrtí.“ Podobné pravidlo bylo upraveno také v § 239 odst. 2 větě druhé daňového řádu, podle kterého „*[d]ědic je povinen uhradit daň jen do výše ceny nabytého dědictví.*“

Obvyklá cena majetku zemřelého, tj. cena nabytého dědictví, byla v usnesení Okresního soudu v Chomutově ze dne 23. 6. 2010, č. j. D 526/2004 - 547, stanovena na 637.449,70 Kč, zatímco výše dluhů byla vyčíslena na 980.194,12 Kč; dědictví tedy bylo předloženo. Podle § 471 odst. 2 věty první o. z., „*[n]edojde-li k dohodě mezi dědici a věřiteli, řídí se povinnost dědiců plnit tyto dluhy ustanoveními občanského soudního řádu o likvidaci dědictví.*“ Také Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 27. 7. 2010, sp. zn. 21 Cdo 220/2009, www.nsoud.cz, vyslovil, že převyšují-li dluhy zůstavitele a přiměřené náklady spojené s pohřbem cenu nabytého dědictví, je dědic v zájmu ochrany práv věřitelů povinen postupovat při uspokojování věřitelů způsobem, který je předepsán pro rozvrh výtěžku v § 175v odst. 2 písm. b) až f) a odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „o. s. ř.“).

Zmíněné ustanovení § 175v odst. 2 o. s. ř. určuje, v jakém pořadí se uspokojují jednotlivé skupiny pohledávek, zatímco odstavec 3 téhož ustanovení počítá s poměrným uspokojením pohledávek patřících do téže skupiny, nelze-li je uspokojit plně. V usnesení Okresního soudu v Chomutově ze dne 23. 6. 2010, č. j. D 526/2004 - 547, byly vyjmenovány pohledávky daní a poplatků, pojistného na veřejné zdravotní pojištění a pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti [§ 175v odst. 2 písm. e) o. s. ř.] v celkové výši 711.710 Kč, což převyšuje hodnotu dědictví po případném odečtení pohledávek, které měly být uspokojeny dříve [§ 175v odst. 2 písm. b) až d) o. s. ř.]. Není proto pochyb o tom, že také pohledávka správce daně na úhradu daně z příjmů za zemřelého Ing. Milana Tumpacha za zdaňovací období od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2004 měla být uspokojena poměrně, nikoliv v plné výši 39.245 Kč.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o zamítnutí odvolání ve věci předpisu penále za prodlení s úhradou daně z příjmů. Pro posouzení důvodnosti žaloby je proto nezbytné nejprve vymezit pojem penále. Podle konstantní judikatury správních soudů představuje penále sankci za porušení „primární“ povinnosti, již je povinnost zaplatit daň řádně a včas (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2007, č. j. 2 Afs 159/2005 - 43, publ. pod č. 1889/2009 Sb. NSS, www.nssoud.cz). V rozsudku ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Afs 1/2011 - 82, www.nssoud.cz, k tomu Nejvyšší správní soud doplnil, že penále v širším slova smyslu představuje majetkovou sankci; lze je chápat jako odpovědnost daňového dlužníka za prodlení s úhradou daňové povinnosti.

Základním předpokladem pro vznik odpovědnosti je porušení určité právní povinnosti, v daném případě porušení povinnosti řádně a včas zaplatit daň. Není pochyb o tom, že právní předchůdce žalobkyně, zemřelý Ing. M. T., nemohl porušit povinnost zaplatit řádně a včas daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2004, neboť v průběhu tohoto zdaňovacího období dne 4. 4. 2004 zemřel. Otázkou však zůstává, zda a jakou právní povinnost porušila žalobkyně.

Podle § 57 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků platí, že „[d]aňová povinnost vzniklá před smrtí fyzické osoby přechází na dědice.“ Podle § 175q odst. 1 o. s. ř. „[s]oud v usnesení o dědictví

- a) *potvrdí nabytí dědictví jedinému dědici, nebo*
- b) *potvrdí, že dědictví, které nenabyl žádný dědic, připadlo státu, nebo*
- c) *schválí dohodu o vypořádání dědictví nebo dohodu o přenechání předluženého dědictví k úhradě dluhů, nebo*
- d) *potvrdí nabytí dědictví podle dědických podílů, nedojde-li mezi dědici k dohodě.“*

Český právní řád vychází z obecné právní zásady, že dědictví se nabývá smrtí zůstavitele (srov. § 460 o. z.). V okamžiku smrti zůstavitele však ještě není známo, které konkrétní osoby dědictví nabyly. To vyplývá především z oprávnění potenciálního dědice odmítnout dědictví. Rovněž může být později zjištěna dědická nezpůsobilost nebo existence aktu zůstavitele, jímž určitou osobu vydědil. Dokud soud nevydá usnesení o dědictví (§ 175q odst. 1 o. s. ř.) a dokud toto rozhodnutí nenabude právní moci, nelze o nikom s jistotou konstatovat, že je dědicem zůstavitele. Na tom nic nemění ani skutečnost, že rozhodnutím soudu potvrzený dědic nabývá dědictví zpětně k okamžiku smrti zůstavitele.

Soud proto dospěl k jednoznačnému závěru, že teprve okamžikem právní moci rozhodnutí o projednání dědictví se určitá osoba stává dědicem, na kterého podle § 57 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků přechází daňová povinnost vzniklá před smrtí zůstavitele. Podobně se vyjádřil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 Afs 88/2010 - 51, www.nssoud.cz, nebo Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 21. 2. 2007, č. j. 7 Ca 10/2004 - 23, publ. pod č. 1186/2007 Sb. NSS, v němž vyslovil, že povinnost dědice uhradit státu daň vzniklou před smrtí fyzické osoby nastává až právní mocí rozhodnutí soudu o vypořádání dědictví.

Ze správního spisu soud zjistil, že usnesení Okresního soudu v Chomutově ze dne 23. 6. 2010, č. j. D 526/2004 - 547, jímž byla schválena dohoda o vypořádání dědictví po zemřelém Ing. M. T., podle které předlužený majetek nabyla žalobkyně proti povinnosti uhradit dluhy dědictví, nabylo právní moci dne 23. 6. 2010. Teprve v tomto okamžiku se žalobkyně stala dědicem, na kterého podle § 57 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků přešla daňová povinnost.

Podle § 40 odst. 1 věty první a třetí zákona o správě daní a poplatků „[d]aňové přiznání nebo hlášení je povinen podat každý, komu vzniká v souladu s tímto zákonem nebo zvláštním předpisem tato povinnost, nebo ten, koho k tomu správce daně vyzve. Není-li v tomto nebo v jiném daňovém zákoně stanoveno jinak, daň je splatná ve lhůtě pro podání daňového přiznání nebo hlášení.“ Podle odstavce 7 věty první téhož ustanovení, „[z]emřel-li daňový subjekt dříve, než bylo podáno přiznání k dani, je právní nástupce s výjimkou právního nástupnictví státu povinen podat přiznání za zemřelý daňový subjekt do šesti měsíců po jeho úmrtí.“ Z citovaných ustanovení vyplývá, že právní nástupce je povinen podat za zemřelého daňové přiznání do šesti měsíců od jeho úmrtí a ve stejné lhůtě je v zásadě povinen také zaplatit daň. Žalobkyně se tudíž mylí, pokud tvrdí, že lhůta pro zaplacení daně nebyla pro tyto případy v zákoně o správě daní a poplatků stanovena a povinnost zaplatit daň mohla vzniknout až s účinností daňového řádu.

Vzhledem k tomu, že dědické řízení nebylo pravomocně skončeno před uplynutím šesti měsíců od úmrtí Ing. M. T., nemohla žalobkyni vzniknout povinnost zaplatit daň z příjmů za zemřelého ve lhůtě pro podání daňového přiznání, ale – jak bylo výše zdůvodněno – nejdříve právní mocí rozhodnutí o vypořádání dědictví. Žalobkyně se tudíž do prodlení s úhradou daně z příjmů za zemřelého Ing. M. T. za zdaňovací období od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2004 mohla dostat teprve dne 24. 6. 2010, tj. den následující po právní moci rozhodnutí o vypořádání dědictví. Úvaha žalobkyně, že prodlení nastalo až uplynutím šesti měsíců od právní moci rozhodnutí o dědictví nebo až s účinností daňového řádu, nemá oporu v zákoně. Základní šestiměsíční lhůta pro podání daňového přiznání a úhradu daně (§ 40 odst. 1 a 7 zákona o správě daní a poplatků) se totiž počítá ode dne úmrtí, nikoliv od právní moci rozhodnutí o vypořádání dědictví. Probíhající dědické řízení jen odsouvá okamžik vzniku povinnosti zaplatit daň, který nastává právní mocí rozhodnutí o vypořádání dědictví.

Podle čl. VI bodu 3. věty druhé zákona č. 230/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, platí, že „[p]ro daně, jejichž původní den splatnosti nastal do účinnosti tohoto zákona, se použije § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do účinnosti tohoto zákona.“ Původní den splatnosti daně z příjmů v souzené věci nastal dne 4. 10. 2004, tj. uplynutím šesti měsíců od úmrtí Ing. M. T., proto se v daném případě užije ustanovení § 63 zákona o správě daní a poplatků ve znění účinném do 31. 12. 2006.

Podle § 63 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků v rozhodném znění „[d]aňový dlužník je v prodlení, nezaplatí-li splatnou částku daně nejpozději v den její splatnosti.“ Podle odstavce 2 věty první téhož ustanovení „[p]enále se počítá za každý den prodlení počínaje dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně, a to ode dne původního dne splatnosti.“ Dovětek o tom, že penále se počítá od původního dne splatnosti, nelze v souzené věci použít, neboť v dané době nebyla žalobkyně v prodlení, resp. neporušovala povinnost zaplatit daň řádně a včas, jak bylo vysvětleno výše. Výše penále jakožto sankce nemůže být podle názoru soudu závislá na okolnosti, kterou žalobkyně nemohla přímo ovlivnit, tj. na délce dědického řízení. Žalobkyně byla pravomocně potvrzena dědicem zemřelého Ing. M. T. dne 23. 6. 2010 a teprve v tento den jí vznikla povinnost uhradit za zemřelého daň z příjmů za zdaňovací období od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2004, a to v poměrné výši podle § 470 odst. 1 o. z. ve spojení s § 175v odst. 2 písm. e) a odst. 3 o. s. ř. Do prodlení s úhradou této daně se žalobkyně dostala až dne 24. 6. 2010 a teprve od tohoto dne byla povinna platit penále. Za předchozí období, kdy žalobkyně nebyla nositelkou povinnosti zaplatit předmětnou daň, nemůže být sankcionována.

S ohledem na uvedené skutečnosti soud uzavírá, že rozhodnutí žalovaného, jímž byl potvrzen platební výměr sdělující předpis penále za období od 4. 1. 2005, je nezákonné. Soud proto shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu a při stanovení výše penále zohlední také skutečnost, že daň měla být zaplácena toliko v poměrné výši.

Jelikož žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně

vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11.712 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč, z částky 6.300 Kč za tři úkony právní služby zástupkyně žalobkyně po 2.100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) a podání žaloby a repliky podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2006] a z částky 1.512 Kč představující 21% DPH, kterou byla advokátka podle zvláštního právního předpisu povinna odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Náklady spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku, včetně soudního poplatku, soud žalobkyni nepřiznal, neboť žalobkyně s tímto návrhem nebyla úspěšná. K návrhu na přiznání odměny podle vyhlášky č. 484/2000 Sb. soud podotýká, že tato vyhláška se v době své platnosti a účinnosti vztahovala pouze na občanská soudní řízení (srov. § 1 odst. 1 předmětné vyhlášky), nikoliv na soudní řízení ve správním soudnictví, soud proto stanovil odměnu advokátky podle advokátního tarifu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 23. února 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová